

peilillä

peilaten

AV-ALAN YRITYSPIONEERI Pekka Kurkinen esitteli tammikuuisessa Uudessa Suomessa käsityksiään viestinnän kehityksestä. Videoiden lomassa hän puhui myös toisesta kehityssuunnasta: ele- ja kosketusviestinnästä. Hyvä.

Aihe ei ole uusi. Aina on puhuttu erilaisista non-verbaalisista viestintämuodoista, jollaisia ovat ainakin (1) kisiikka, (2) parakieli, (3) proksemiikka, (4) hajuviestintä, (5) keinotekoisien symbolien tai esineiden käyttö ja (6) juuri kosketus.

Kosketusta on tutkittukin. Muuan Jourand havaitsi, että naiset olivat miehiä valmiimpia kosketukseen ja että kosketeluviestintää esiintyy useammin vastakkaisten sukupuolten kuin samaa sukupuolta olevien välillä (peili tarkisti asian Nan Linin teoksesta *The Study of Human Communication*. Bobbs-Merrill, 1973, s. 73).

Kurkinen haluaa selvästikin lisätä miesten kosketeluhalukkuutta sekä poistaa kosketelun ilosta siihen liitetyn heteroseksuaalisen leiman:

"Jo tähän mennessä on esimerkiksi automyynnissä todettu, että kun myyjä osaa taitavasti laskea kätensä ostajan olkapäälle, niin myyntitulokset paranevat

30 prosenttia", Korpinen kertoo. Auto-kauppa on miehisen kosketelun pääavaaja!

Jos ja kun kosketelu etenee ja lisääntyy, olisi se huomioitava koulutussessakin. Missä ovat kosketeluoppituoilit? Ja entä lukuisat tutkimattomat kosketeluviestinnän alueet? Satelliitti-TV näyttää kosketelun yhtä ääriä, full-contact karatea.

VIIME VUOSI oli viestinnän vuosi, huomasitko? Ottamatta kantaa siihen, mikä osapuoli Suomessa yritti tehdä vuodesta omansa, tyydymme kertomaan, että liikenneministeriö asetti erityisen toimikunnan viettämään viestinnän vuotta. Vuoden tavoitteena oli mm. edesauttaa kansallista viestintäpoliittista keskustelua.

Toimikunta järjesti juhluvuodesta kaksiosaisen foorumin, jonka ensimmäinen osa oli "työpaikkakeskustelu" elokuussa. Päätapahtuma oli Helsingissä pidetty marraskuinen seminaari, jonka anti on koottu *Maailman viestintävuosi 1983* -nimiseen julkaisuun (Valtion painatuskeskus). Avaamme sivun 60, johon on koottu päätapahtuman yleisökeskustelu. Kas näin puhuvat professorit, pääjohtajat ja tutkijat:

"Sakari Kiuru: Konsensuksen puuttuminen tuntuu mielenkiintoiselta.

Kaarle Nordenstreng: Se lienee tuttua viestintäpolitiikkaa. Tutkimuksen tekeminen yhteisen linjan löytämiseksi olisi tärkeä tehtävä. Yleistä viestintäpoliittista tutkimusta ja pohdinta työtä ei ole (paitsi Posti- ja telehallituksen tutkimus ja Liikenneministeriön käynnistämä projekti). Eikö olisi jo aika saada aikaan?

Jussi Sauna-Aho: Tutkimuksia tarvitaan, esimerkiksi ongelma-alueiden löytämiseksi. Tuen Nordenstrengin ajatusta.

Osmo A. Wiio: Kannatan, että suositukset rajataan vain kansainvälisiin kysymyksiin.

Sakari Kiuru: Tutkimus ja seuranta antavat valmiuksia ottaa kantaa uusiin asioihin, mitään kielteistä siinä ei ole.

Pertti Hemänus: Jos sananvapaus otetaan vakavasti, tarvitaan konkreettisia asioita, tukea: tuonti, lehdistötuki, tuo-

tantotuki, sellaisiin asioihin, jotka demokraattisesti katsomme asiallisiksi.

Osmo A. Wiio: En vastusta tutkimusta, mutta suositusta, että tutkimus olisi valtiojohtoisista, kaihdan.

Sakari Kiuru: Voitaneen kuitenkin suositella, että olisi velvollisuus tutkia ja seurata."

Siinä kaikki. Yhdyssanavirheitä on raportissa enemmänkin.

Posti julkaisi viestinnän vuoden kunniaksi postimerkin.

YHDYSVALTAIN PRESIDENTTI Ronald Reagan on saanut nimeään kantavan oppituolin. Pienessä (90 000 asukasta) Tuscaloosan kaupungissa sijaitseva Alabaman yliopisto on muistanut merkki-miestä perustamalla Ronald Reagan Chair of Broadcasting -nimisen viran.

Oppituoli on pystytetty "presidentti Reaganin elämäntyön ja maalle tekemien palvelusten kunniaksi sekä edistämään radioviestinnän koulutusta Yhdysvalloissa". Oppituolin saajaa ei tätä kirjoittaessa ole vielä päätetty, mutta paikka on tarkoitettu "keskeiselle radioviestinnän/joukkotiedotuksen tutkijalle". Kiinnostuneet älkööt vaivautuko. Hakuaika on jo umpeutunut.

Kouliintunut elokuvanäyttelijä ja TV-esiintyjä saa siis kunniaukseen viestintäprofessorin. UKK:ta muistettiin urhei-

luinstituutilla. Minkä jäljen jättää akateemiseen maailmaan presidentti Koivisto, sosiologi?

UUSI TEKNIikka on löytänyt Tiedotus-tutkimus-lehdenkin, kuten jo viime numeron ladontajälki näytti. Tekniikka ei kuitenkaan ole ongelmatonta, sillä mm. kriittinen lukijamme Teiskosta on nähnyt siinä arvostelun sijaa:

"Olen ihmetellyt miksi minua ei miellytä uusi tapa korostaa tekstiä lihavoimalla, *kursivoinnin* asemesta. Nyt olen keksinyt selityksen. Lihavoinnissa on mukana 'herra ja renki' -logiikka - lihavoitu teksti on ylivertainen, vertikaalisesti muuta tekstiä dominoiva, tärkeämpää kuin muu teksti, ja se sanoo joka sivulla: opi minut, muusta ei niin väliksi, muu vain auttaa minua! Kursivointi muodostaa sitä vastoin horisontaalisen kontrastin muuhun tekstiin verrattuna: siinä syntyy tekstin sisäistä tasa-arvoista dialektiikkaa, ei heruus/alistussuhteita. Lihavoinnissa muodostuu kvantiteettien kontrasti, kursivoinnissa kvaliteettien (eri kirjainmuotojen) kontrasti. Lihavointi on siis sivutasoinen kontrastiväline, kursivointi tekstinsisäinen."

Toimitus pyrkii taistelemaan tekniikan pakkovaltaa vastaan.